

ДѢЙСТВИЕ ПЪРВО.

Прѣзъ страстната недѣля, слѣдъ черковенъ от-
ускъ. Въ килията на Духовника е разтрѣбено; слън-
евитѣ лъчи огрѣли прѣзъ прозореца, отъ гдѣто се
леда къмъ градината, трептять заедно съ долетѣ-
итѣ чуруликания на птичкитѣ и правятъ весела
нѣкъ тѣжната келия. Въ единъ кѣтъ е сложенъ го-
лѣмъ портретъ на жена, рисуванъ съ бои; срѣщу
его е поставенъ шкафъ пълненъ съ дебели книги,
оито сѣкашъ замислени, се подаватъ задъ голѣми-
ѣ стѣкла; до шкафа е наредена маса, на която се
пакдатъ ноти и цигулка съ тъменъ вишеневъ цвѣтъ.

I.

Край масата стои Бистра, около 20 годишна
дѣвица съ буйна черна коса и черни като сочни
маслини очи, прилична твърдѣ много на портрета.
Я рисува нѣщо съ водни бои и все погледва изъ
прозореца, нѣкакъ унесено. — До нея е седнала
Баба Спаса, попрѣгърбена съ очила, примѣтнати на
шитѣ ѝ. Тя е жена въ напрѣднали старини.

Изрѣдко отдалечъ се носи звънъ на камбана.

Баба Спаса.

Стига си мори очитѣ, Бистро! (поизкашля се)
Ю добрѣ иди нагледай пчелитѣ. На ли знаешъ, че
ѣдо ти духовника ги обича.